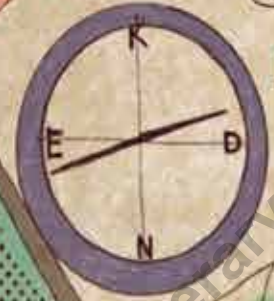

@ Orchard Literary Agency

Répásmiklós

Kerettye

Lóvacsny Pálya

Cili Büfé

Gifranádaska

Névtelen Tanya

Kerka-dom

Molnár T. Eszter

BARKER KARC SI
SZÍNRE LÉP,
ÉS OTT IS MARAD

Máray Mariann rajzaival

ELEFÁNT A KISKERTBEN

A Névtelen Tanya pont félúton volt Kerettye és Répásmiklós között. Aki nagyon keresi, a térkép legszélén megtalálja. Igaz, eddig nem sokan keresték. Az sem zörgetett be, akinek véletlenül arra vitt az útja.

Amálkának egyáltalán nem hiányoztak a látogatók. Elszórakoztatták a tyúkok, a malacok és Ottokár szomszéd.

Amálka rosszul látott,

Ottokár nagyot hallott,

Amálka nehezen hajolt,

Ottokár lassan járt,

Amálkának a gyomra volt gyenge,

Ottokárnak pedig a feje sajgott.

Ezért mindig volt miről beszélgetniük.

Egy reggel, nem sokkal napkelte után Amálka a konyharuhákat kergette a veteményeskertben. Más napokon nyugton lógtak a szárítókötélen, ám aznap reggel fújt a szél. Ottokár szomszéd a kerítésnek támaszkodva biztatta Amálkát:

– Gyorsabban! Gyorsabban! Viszi a szél a hozományodat!

Amálka szaladt, ahogy csak tudott.

Hiába, a konyharuhák gyorsabbak voltak nála.

– Mi mozog a mogyoróbokor mögött? Talán a kecske?

Ottokár bekukkantott a bokor mögé.

– Lába, mint a verandaoszlop.

– Hú! – szörnyülködött Amálka.

– Törzse, mint a szénásszekér.

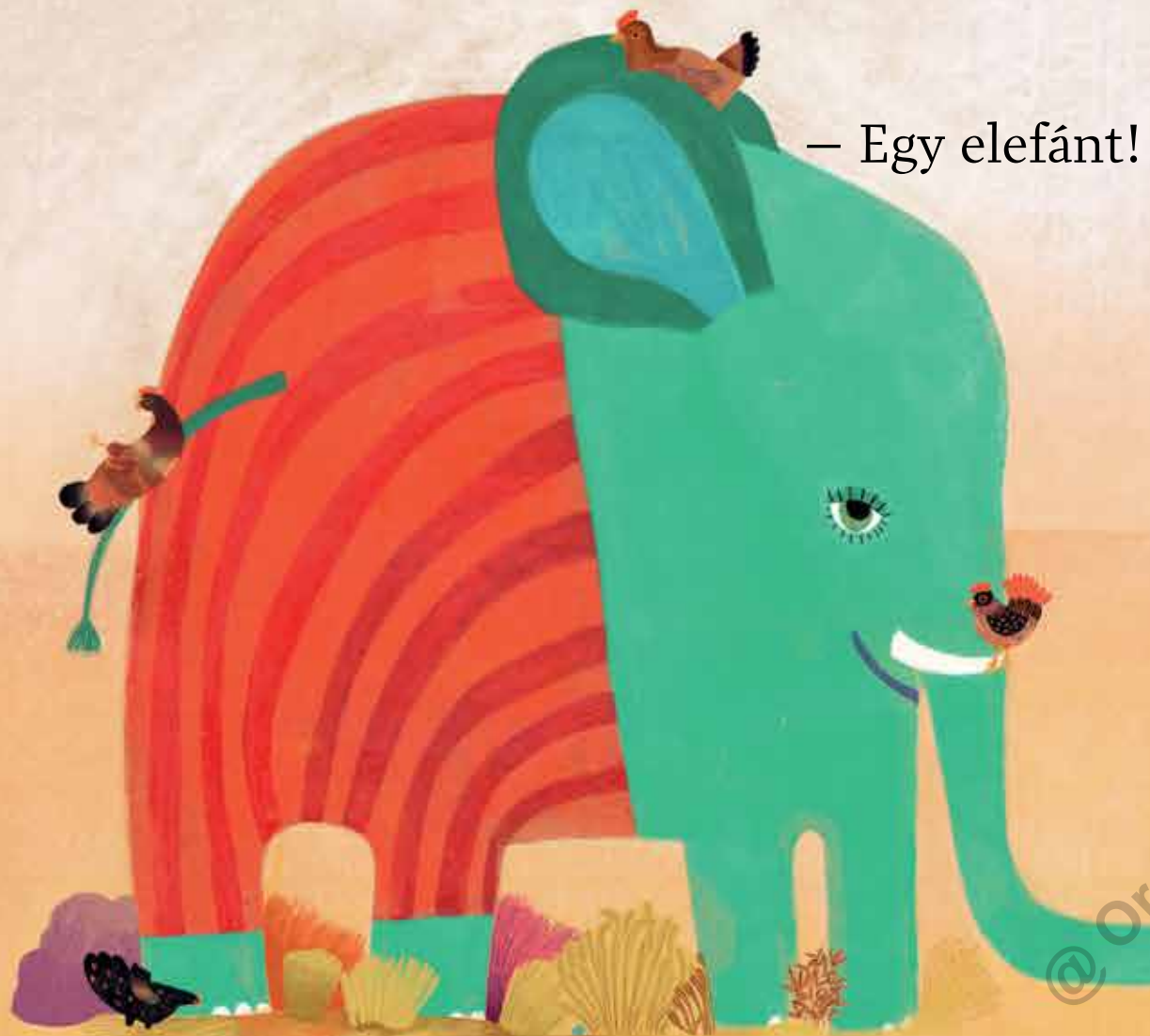
– Hú! – borzongott Amálka.

– Füle, mint a péklapát.

– Ha! – sopánkodott Amálka.

– Orra, mint a kerti slag.

– Hé! – kiáltott fel Amálka,
mert hirtelen rájött, mi rej-
tőzhet a kertben.

Az árvácskák és a büdöskevirágok között álldogált.
Hatalmas volt!

Magasabb, mint Ottokár,
és szélesebb, mint Amálka.

Olyan kackiásan villogott az agyara, hogy még a Kerka-domb tetejéről is látszott.

Vagy, ha onnan nem is, a kert végéből mindenképpen.

A kecske is odakocogott, és körtefa mögül kíváncsiskodott.

– Honnan került ide ez a behemót?

– Talán a vándorcirkusszal érkezett Cifranádaskára.

Az elefánt zavarba jött. Márpedig amikor elefántok zavarba jönnek, megéheznek. Bekapott egy zöldogyorót,

aztán még egyet,

és még egyet.

Olyan hangosan csámcsogott, hogy a baromfiudvarból előszaladtak a tyúkok. Mindegyik meg akarta nézni:

az egyik a jobb hátsó lábát csipkedte,

a másik a bal elsőt kapirgálta,

a harmadik a fejére ugrott.

Volt, amelyik az ormányán hintázott,

mások a hátán csúszdázáltak,

de olyan is akadt, aki a hatalmas elefántfülekkel legyezte magát.

Rettentő sok tyúkjá volt Amálkának, és mind szerettek fontoskodni.

Szerencse, hogy az elefántokat
nehéz kihozni a sodrúkból.

Amálka a botja végével megbökte az elefánt
tomporát.

– Letaposod a virágaimat. Nem
akarsz inkább elmenni innen?

Ottokár sajnálkozott.

– Túl kicsi neki ez a kert.

Ugye nem fogja elsírni magát?

– Talán megijedt tőlünk – mondta Ottokár.

Amálka elhessegette az elefánt fejéről a kotlóst.

– Most már egy szava se lehet!

Ám ekkor az elefánt megszólalt.

– Szomjas vagyok.

– Hozzak neki limonádét? – kérdezte Otto-
kár. – Vagy inkább tejeskávét?

– Igyon vizet! Ott az esővizes hordó!

Az elefánt ivott, ivott és ivott, de hogy
mennyit ivott, azt csak akkor látta,
amikor kihúzta a fejét a hordóból.

A kecske okosan mekegett, és persze
a tyúkok is hozzá akartak szólni, de mind
egyszerre kotkodácsolt.

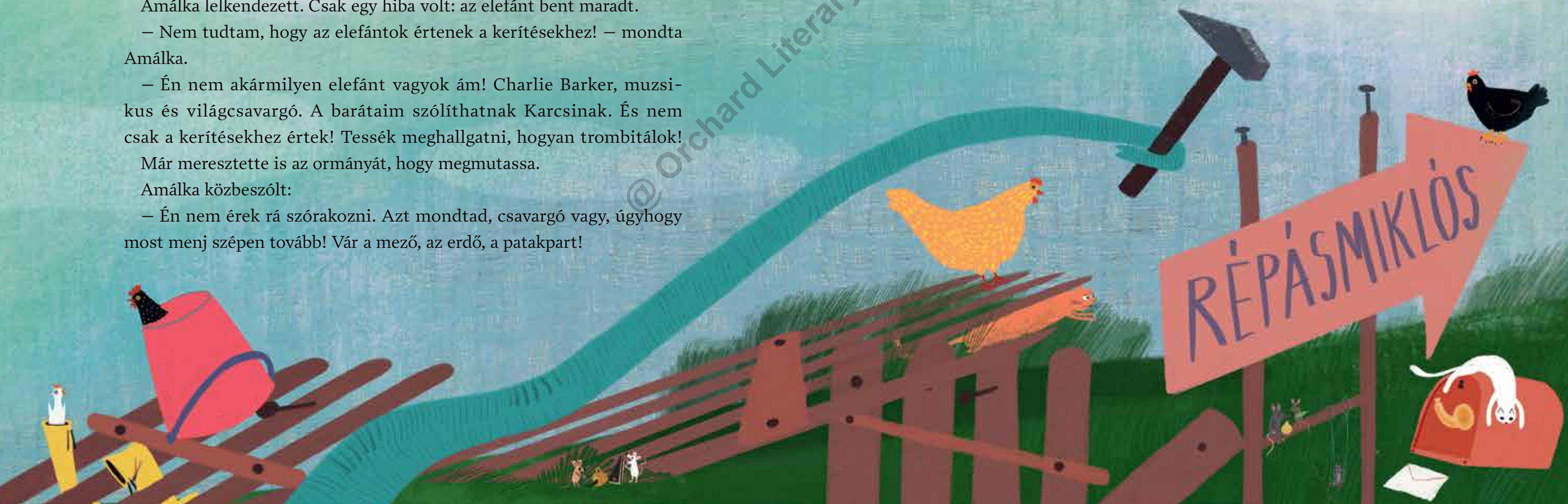
Egyedül az elefánt hallgatott. Állt és lógatta
az ormányát.

Sőt, mintha a szája széle is lefelé görbült volna.

– Jaj, mit csináltál, te
nagy elefánt! A hordóban
egyetlen csepp víz sem maradt!
Mi lesz a paradicsompalántákkal?
Mind elhervadnak!

– Bocs! – mondta az elefánt. – Hozok vizet a patakról!
Felkapott három vödört, és elindult.
De túl szűk volt a kertkapu! Törtek a cölöpök és reccsentek a deszkák!
Az elefánt a kerítést és a postaládát is kidöntötte.
– Bocs! Azt hittem, át fogok férni.
Futott a kecske, szedték a lábukat a tyúkok! Amálka megharagudott.
– Szedtevette elefánt! Beront, letipor, ripityára tör, átgyalogol, tönkre
gázol, leleget, elpusztít, megcsúfít és széttrancsíroz...
– Megjavítom – szólt közbe az elefánt.
Az elefánt ügyesen forgatta a kalapácsot az ormányával. Egykettőre újra
állt a kerítés.
Amálka lelkendezett. Csak egy hiba volt: az elefánt bent maradt.
– Nem tudtam, hogy az elefántok értenek a kerítésekhez! – mondta
Amálka.
– Én nem akármilyen elefánt vagyok ám! Charlie Barker, muzsi-
kus és világcsavargó. A barátaim szólíthatnak Karcsinak. És nem
csak a kerítésekhez értek! Tessék meghallgatni, hogyan trombitálok!
Már meresztette is az ormányát, hogy megmutassa.
Amálka közbeszólt:
– Én nem érek rá szórakozni. Azt mondtad, csavargó vagy, úgyhogy
most menj szépen tovább! Vár a mező, az erdő, a patakpart!

– El tetszik zavarni?
– Jó lenne, ha elmennél, mielőtt még letaposod a tátikákat is.
– Induljak el? Uzsonna nélkül?
– Ha lehet, most, azonnal.
Több se kellett Barker Karcsinak! Nem fog maradni, ha nem látják szí-
vesen! Hátat fordított Amálkának, aztán elköszönt Ottokártól, és újra
kidöntötte a kerítést. Épp ugyanott, ahol egy órával korábban.
Szegény Amálka, gondolta Amálka, azzal nekilátott, hogy összeszedje
a törött deszkákat.
Szegény elefánt, gondolta az elefánt, azzal elindult Répásmiklós felé.

Egy csepp, két csepp, három csepp. Esik az eső!

Égszakadás! A patak megáradt, és magával vitte a hidat. A szél megbontotta a házak tetejét, leszaggatta a villanydrótokat, és kiforgatta a fákat.

Amálka kertjét is elöntötte a víz, alig győzte behordani a házba a rémült állatokat. Ahogy a visítózó malaccal a hóna alatt a veranda felé sietett, eszébe jutott Barker Karcsi. Vajon hol lehet most? Biztosan halálra rémült a viharban.

Ám Karcsi nem félt. Szerette az esőt, jól esett neki a langyos zuhany. Örömeben trombitálni kezdett. Csodaszépen játszott, és hamarosan a nap is újra kisütött.

Kitisztult az ég, de Répásmiklóson nem maradt egyetlen ház sem, amit ne tépázott volna meg a vihar.

– Megfázott a sertés! – sopánkodott a hentes.

– Elúszott a vetés! – panaszkodott a gazdasszony.

– Beázott az iroda! – pityergett a postás.

– Berekedt az orgona! – jajveszékelt a kántor.

Barker Karcsi egy ideig hallgatta a nagy sírás-rívást, aztán mivel épp semmi halaszthatatlan tenivalója nem akadt, betrappolt a vegyesbolt elé. A virágágyás közepére állt, és elkiáltotta magát:

– Kerti munkát vállalok!

Répásmiklóson még senki sem látott elefántot.

- Lába, mint a verandaoszlop – szörnyülködött a hentes.
- Törzse, mint a szénásszekér – borzongott a gazdasszony.
- Füle, mint a péklapát – sopánkodott a postás.
- Orra, mint a kerti slag – kiáltott a kántor.

Egyedül a suszter nem félt tőle.

- Kedves elefánt, javítsd meg az ereszcsonnám!

Karcsi megjavította az ereszcsonnát.

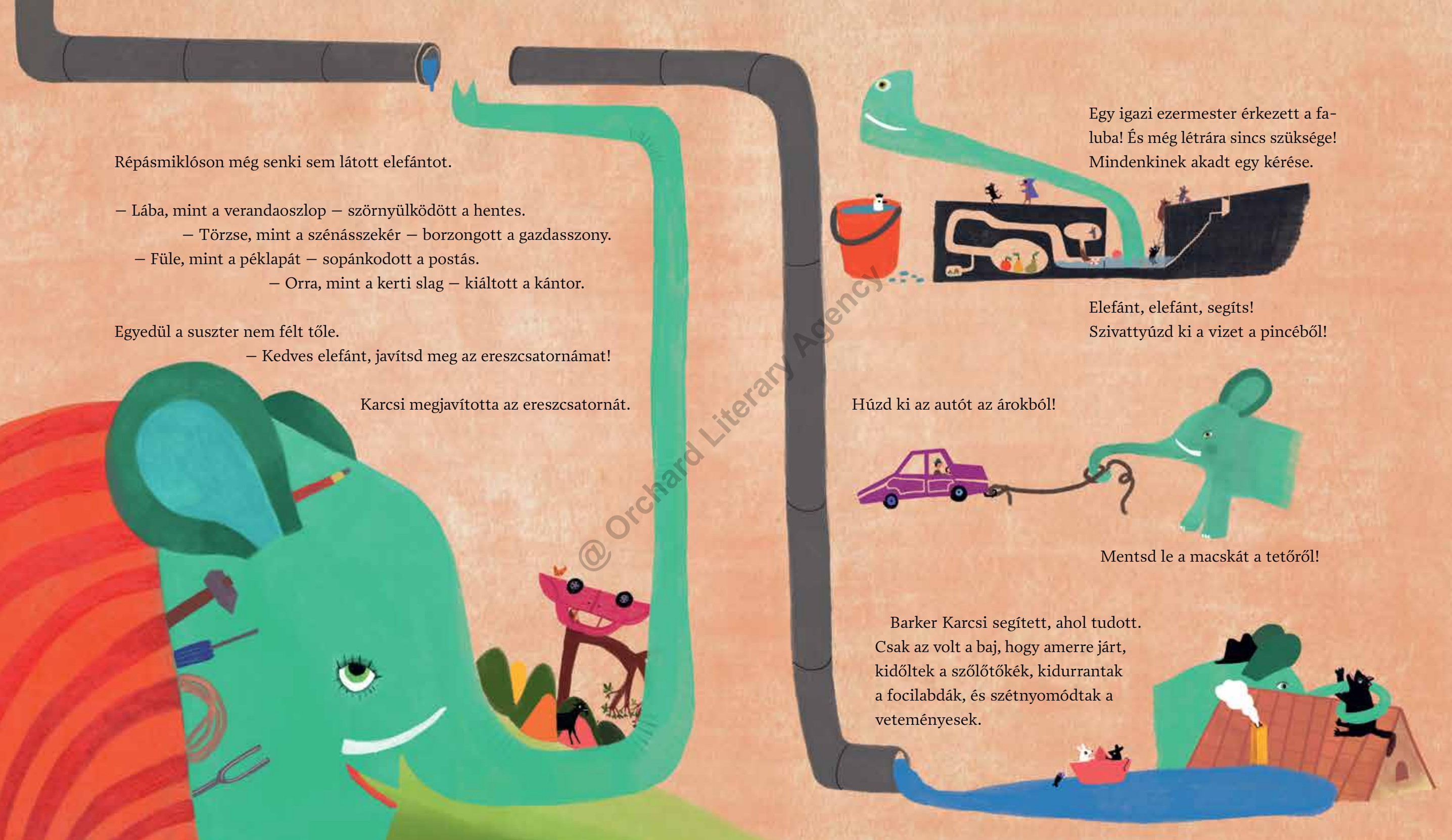
Egy igazi ezermester érkezett a faluba! És még létrára sincs szüksége! Mindenki akadt egy kérése.

Elefánt, elefánt, segíts!
Szivattyúzd ki a vizet a pincéből!

Húzd ki az autót az árokból!

Mentsd le a macskát a tetőről!

Barker Karcsi segített, ahol tudott.
Csak az volt a baj, hogy amerre járt,
kidőlték a szőlőtőkék, kidurrantak
a focilabdák, és szétnyomódtak a
veteményesek.

Karcsit kényeztették, becézgették, vakargatták a füle tövét, és pitypangkoszorút kötöttek a nyakába. A gazdasszony még friss kukoricalepényt is süttött neki. Épp azt majszolta, amikor kiabálást hozott a szél.

- A kémény! Ledöntötte a kéményt!
- Mit mond? – kérdezte a gazdasszony.
- Nem hallottam – füllentette Karcsi.

Mások is csatlakoztak a kibáláshoz.

A labda!

A meggyfa!

Az uborkaágyás!

Mit csinált ez a böhöm elefánt!

...letiport, ripityára tört, átgyalogolt, tönkre gázolt,
lelegelt, elpusztított, megcsúfított
és széttrancsírozott...

Uccu!

Karcsi elszaladt.

Karcsi futott legelő, mögötte a suszter vasvillával, a pék a péklapáttal és a kántor a hangvillával, de futott a postás, a tehenész és az óvónéni is. Egyedül a gazdasszony maradt otthon, mert ő felmentett volt tornából.

Hiába futottak, Karcsi gyorsabb volt náluk. Amikor már nem kergették, megállt, hogy kifújja magát.

Milyen hálátlanok az emberek, gondolta. Csak a hibát veszik észre!

Elszomorodott, és hogy megvigasztalja magát, trombitálni kezdett. Olyan hangosan fújta, hogy a Répásmiklósiak is meghallották, és olyan szépen, hogy nekik is jobb kedvük kerekedett tőle.

Messzire szállt a trombitaszó, egészen a Névtelen Tanyáig. Amálkára is ráfért a vigasztalás. A verandán üldögélt, körülötte tolongott a malac, az összes tyúk és a kecske.

Lustálkodott? Ó, dehogy! Ha akart, se tudott volna mozdulni!

A szél elvitte a ház tetejét, a patak elöntötte a veteményeskertet, a virágágyást, a dísznóólat, a tyúkketrecet, de még a napraforgótáblát is.

Ottokár szomszéd is Amálka verandáján talált menedéket, sőt, déltájban csatlakozott hozzájuk egy kóbor macska, egy ázott birka és egy süncsalád.

Amálka felhívta a tűzoltókat, de ők nem értek rá, mert először Cifra-nádaska főterét kellett megtisztítaniuk. Azt tanácsolták, próbálkozzon a gátórnél.

Felhívta a gátórt, de ő sem ért rá, mert először Répásmiklóson kellett megjavítania a gátat. Azt tanácsolta, kérjen segítséget a rendőrségtől.

Felhívta a rendőrséget, de ők sem értek rá, mert előbb Kerettyén kellett rendet teremteniük. Azt tanácsolták, kérdezze meg a katonaságot.

Felhívta a katonaságot is, ott először egy telefonos kisasszonnyal beszélt, aztán kapcsolták egy közlegényhez,

majd egy tizedeshez,

egy századoshoz és

egy ezredeshez,

végül ismét a telefonos kisasszony következett, aki megígérte, hogy hamarosan visszahívják.

Azóta türelmesen vártak a verandán.

Karcsi odaért a kidólt kerítéshez, átlépett a törött deszkákon, és megállt a veranda előtt. A malac visítózott, a tyúkok összeverekedtek egy eltévedt gilisztán, Amálka és Ottokár hangosan hortyogott a zűrzavar közepén. Csak akkor riadtak fel, amikor a kecske felmekegett.

– Karcsi! Jó, hogy visszajöttél! – kiáltott fel Amálka.

– Véletlenül megint erre jártam. De ha már itt vagyok, segítek, amiben tudok.

Rögtön neki is láttak rendbe tenni a tanyát. Amálka volt a szervező, Ottokár a szakértő, a munkát pedig Karcsi végezte el.

A vizet visszafröcskölték a patakba,
megjavították a ház tetejét,
visszaállították a kerítést,
megtisztították a zöldségeskertet,
és a kidólt vackort is felvágták tűzifának.

Közben összeomlott a ruhaszárító és a tűzrakóhely, de egy kis galibát el lehet nézni egy dolgozós elefántnak.

– Köszönöm, Karcsi. Itt maradhatsz a Névtelen Tanyán. A kert végében még pont jut hely egy elefántótnak.

– Dehogy maradok! Világhírű muzsikus vagyok! Csak átutazóban járok erre. Várnak a távoli koncerttermek.

– Ma este is fellépsz valahol?

– Ma pont nem. Meg holnap sem. De holnapután, talán.

Közeledett az este. Az állatok visszakapták a házikóikat, de mi lesz Amálkával és Ottokárral? Eláztak a házak, az ágyak, a paplanok és a kockás házimamuszok. Kénytelenek lesznek a verandán tölteni az éjszakát.

– Van jobb ötletem – mondta Karcsi. – Pattanjatok fel a hátamra! Felmásztak mind a ketten, és betakaróztak az elefánt füleivel. Még soha nem pihentek olyan kényelmesen. Ottokár hamar elaludt, de Amálka még hosszan nézte a csillagokat.

Karcsinak jól esett, hogy Amálka és Ottokár melegíti a hátát. Fárasztó napja volt, de most igazán boldognak érezte magát.

– Amálka! Ébren vagy?

– Igen, Karcsikám.

– Ha nagyon szeretnéd, pár napig itt maradhatok.

– Jól! És ha van kedved, játszhatnál nekem valamit! Csak ne legyen túl hangos. A tyúkok már alszanak.

Karcsi a csillagok felé meresztette az ormányát, és trombitálni kezdett. Különleges trombitaszó volt! Lágább, mint a szél susogása, szebb, mint a patak csilingelése, és olyan halk, hogy kisvártatva Amálkát is elnyomta az álom.

KARCSI ÉS A REMÉNYFUTAM

Meleg reggel volt, épp lustálkodásra való. Ottokár Amálkánál vendégeskedett. Amíg ők a verandán kávéztak, Barker Karcsi a petúniák között heverészett.

Amikor elfogyott a kávé, Amálka feltápászkodott.

– Megyek szántani!

Ottokár is letette a bögrét.

– Vár a nagymosás!

Mindketten nekiveselkedtek. Azaz csak veselkedtek volna!

Máskor, ha szántani akart,
Amálka addig bütykölte az
öreg traktort, amíg be nem
indult. Ám aznap reggel hiába
szerelte és kalapálta, a traktor
csak köhögött és füstölt.

Traktor nélkül viszont
nem lehet szántani.

Máskor, ha mosni akart, Ottokár a kony-
ha közepébe állította a dézsát, és megtöl-
tötte forró vízzel. Ám aznap reggel csőtörés
volt a faluszélen, és a csap csak hörgött és
prüszkölt.

Víz nélkül viszont nem lehet mosni.

Vagy mégis?

– Karcsi! Hol vagy, Karcsi?

Az elefánt a mogyoróbokor mögött rej-
tőzött.

Hatalmas volt.

– Állj be az eke elé! – hívta Amálka.

– Hozz nekem vizet a patakról! – kérte Ottokár

– Épp jó idő van a szántáshoz!

– A mosáshoz van épp megfelelő idő!

Az elefánt meglebegtette a füleit.

– Bocs, de pont most van a legjobb idő a csavargáshoz is.

Karcsi kidöntötte a kertkaput, és eltrappolt a poros földúton. Amálka és Ottokár integettek.

– Vajon hazajön estére? Vagy világgá megy, és nem látjuk soha többé?
Ki tudhatná azt előre Barker Karcsinál?

Karcsi egészen Cifranádaskáig csavargott. Köszönt a nagygazdának, a kisboltosnak és a gyapjasszőrű komondornak, aztán a Cili Büfé előtt megpihent, és elnyalt egy négygombócos sárgadinnyefagyit. Épp a tölcsér végét szopogatta, amikor bánatos nyerítésre lett figyelmes. A hentes hátsó kertjében, a harangvirágok és margaréták között egy kopott szőrű gebe lógatta az orrát.

– Téged meg mi lelt?

– Ne is kérdezd, Karcsi!

– De hát épp most kérdezem!

– Nézz rám! Úgy nézek ki, mint egy versenyló?

– Hát, nem igazán.

A gebe erre ismét felnyerített. Olyan panaszosan, hogy Karcsinak belefájdult a füle.

– Mit nyerítesz? Engem sem néz senki jégtáncosnak, mégsem búsulok. Világcsavargó elefánt vagyok, és remekül érzem így magam. Te meg... egy világcsúf gebe vagy, de attól még te is érezheted magad remekül.

– Egész életemben versenylovó akartam lenni. Ez volt az álmom! De senkit sem érdekel, hogy miről álmodik egy ló. Én csak húzzam a kordét. Jöhet szél, fagy, vagy kánikula, naponta kétszer járjam meg az utat Rédadedes és Cifranádaska között. És mikor a hentes végre beszerzett magának egy terepjárót, nekem már túl késő volt. Kiöregedtem. Reumásak a lábaim. Nem indulhatok el a Cifra-derbin.

Karcsi nem értette, mi a jó a versenyfutásban. Azt viszont tudta, hogy az álmok akkor érnek valamit, ha valóra válnak.

– Ide hallgass! Csinálunk belőled versenylovat.

A gebe szomorúan rázta a fejét.

– Öreg vagyok és reumás – panaszolta.

– Mi van a szíved helyén? Szivacs? Zabkása? Vagy egy nehéz kő?

– Lószívem van! Hatalmas és derék!

– Akkor nosza! Bemelegítés, időmérés. Lássuk, mire vagy képes! Hogy is hívnak?

– Kolbásznak.

– Hát akkor fuss, Kolbász! Fuss!

Kolbász azonban nem futott. El sem indult, csak még mélyebbre lógatta az orrát.

– Most mi van? – kérdezte Karcsi.

– Reuma. Lábfájás. Patagyulladás. Az van.

– Elég egy-két lépés, hogy lássam a stílusodat.

Kolbász nagy lendületet vett, nekiindult és tett egy iciri-piciri kört a kertben, de olyan lassan, vánszorogva, hogy Karcsi szája tátva maradt a csodálkozástól.

Kolbász diadalmasan rázta a sörényét.

– Na, mit szólsz?

– Ajjaj! Így tényleg nem indulhatsz a derbin. Valamit ki kell találnunk.

Mivel hozhatnák rendbe Kolbász reumás lábait? Cifranádaskán nincs kórház, és a patika is csak hétfőn van nyitva. Amálka derekát a zalacsúnyi gyógyvíz gyógyította meg, de Zalacsúny többórányi elefántjárásra van, oda estére sem jutnak el.

Pedig hamarosan kezdődik a derbi!

A főúton sorra érkeztek az elegáns lószállító utánfutók.

Kolbász megint felnyerített.

– Nézd, az igazi versenylovak hintóban utaznak! Ezek nem húztak kordét soha életükben.

Szegény Kolbász! Újra kéne születnie, hogy felvehesse velük a versenyt!

Karcsinak eszébe jutott valami.

– Hiszen te a hentes lova vagy!

– Ez az én nagy bajom – morgott Kolbász.

– És miye van még a hentesnek?

– Terepjárója.

– Én a húsraktárra gondoltam. Oda kell bemenned, pajtikám.

– Egyetlen állat sem megy önszántából a hentes húsraktárába!

– Pedig ott hideg van, és az jót tesz az ízületeknek. Sokkterápia! A légtáncosok is folyton jegelték a lábukat.

– Milyen légtáncosok? – kérdezte Kolbász.

– Majd máskor elmesélem – legyintett Karcsi.

A raktár a gazdasági udvar végében állt. Kolbász aggodalmasan méregette az ajtón lógó hatalmas lakatot.

– Sose nyitják ki. A hentes vigyáz a kulcsra, folyton a zsebében tartja, nehogy valaki megdézsmálja a sonkát.

Karcsi viszont nem vacakolt a kulccsal. Az ajtót tokostul, lakatostul kiemelte.

– Bocs! – mondta csak úgy, megszokásból, aztán szélesen elvigyorodott. – Tessék befáradni!

Odabent polcokon álltak a sonkák, kampókon lógtak a szalámik és a kenőmájások. Hogy a hűtőládákban mi volt, azt egyikük sem akarta elképzelni.

– Mennyi állat! – nyerített fel Kolbász. – És mindnek voltak álmai!

– Most inkább a te álmoddal foglalkozzunk! Itt ez a jeges vödör, dugd bele a mellső lábadat. Öt perc fagyasztás, aztán lábcseré. A hátsó praclikat addig tedd fel a hurkatöltőre, hogy megmasszírozhassam.

Egyik lábával a jegesvödörben, másikkal a hurkatöltőn Kolbász elgondolkodott. Úgy érezte, kár volt lebecsülni a nyugodt, legelészős délutánokat.

Karcsi hurkot kötött Kolbász lábaira, és egy csörlővel felhúzta a magasban lógó oldalasok közé.

– Hé, mit csinálsz, tegyél le!

– Persze, hogy leteszlek, de előbb még egy kicsit lógni fogsz. Ezt csinálták a sérült légtáncosokkal is.

– Mindig csak a légtáncosok! – dohogott Kolbász a sonkák közül.

Karcsi fűszerekből és fokhagymás libazsíról jó szagú kenőcsöt készített, és alaposan bekengette Kolbász benőtt patáit.

– Hát, fájni még fáj, de már biztos nagyon finom – mondta Kolbász, amikor újra lábra állhatott.

Ebben a pillanatban rázendített a rezesbanda.

– Elkésünk! Elkezdik nélkülem!

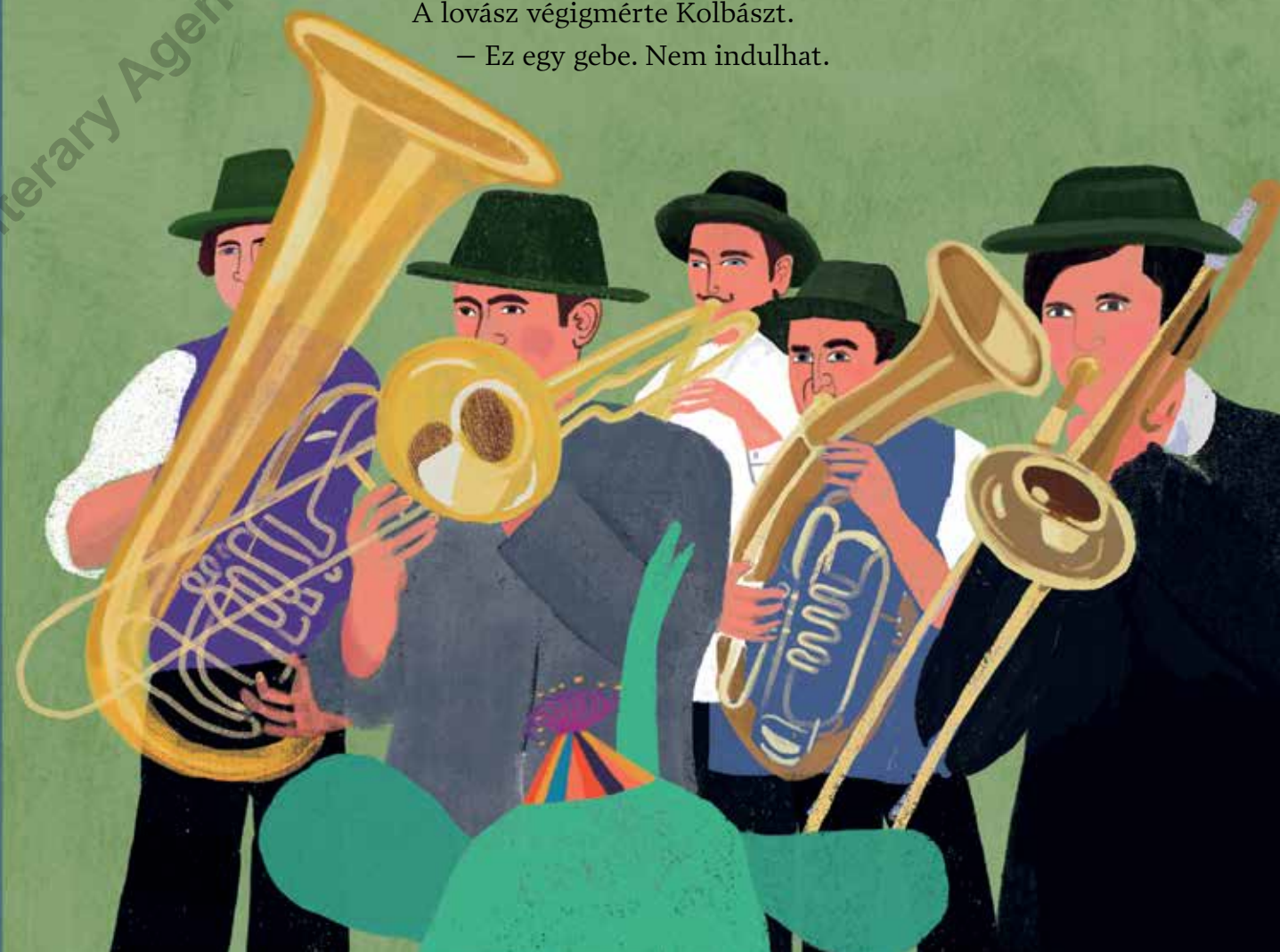
Karcsi betámasztotta a húsraktár ajtaját, felnyalábolta Kolbászt, és öles léptekkel elfutott arra, amerről a trombita szólt. Jókedvében ő is trombitált.

Amikor az istállókhöz értek, megszólította az egyik lovászt.

– Ezt a lovat szeretném indítani a derbin. Mindegy, melyik futamon, csak az a fontos, hogy nyerje meg.

A lovász végigmérte Kolbászt.

– Ez egy gebe. Nem indulhat.

Kolbász szemébe hatalmas lókönnnyek gyűltek. Karcsi tovább faggatta a lovászt.

- Miért ne indulhatna?
- Nem neveztek be időben.
- Tegnap még betegállományban volt. De ma csúcsformába került, és futni szeretne.
- És ki lenne a lovasa?

A lóversenyhez zsoké is kell! Erre nem gondoltak! Most mi lesz?

- Eszedbe ne jusson! – kiáltott fel Kolbász. – Te nem ülhetsz a hátamra!

Nicsak, valaki
integet a lelátón!

Amálka és Ottokár!

Szántás és nagymosás
helyett eljöttek megnézni a Cifra-derbit.

Amálka alacsony volt, mint a zsokék, csak sokkal nehezebb. Ottokárnak viszont roppant hosszú lába volt. Karcsi felderült, és odaszaladt az öregekhez.

– Ottokár, te leszel Kolbász lovasa! Rossz bőrben van, ne nehézkedj rá. Inkább szaladj felette. Terpeszben. Egyik lábad a jobb oldalán, másik a balon.

– Öreg vagyok én már ehhez.

– Meg tudod csinálni! – biztatta Amálka.

– Meg tudom, de vajon szeretném-e?

A lovakat már terelték is az indításhoz.

– Gyerünk, gyerünk! Aki kimarad, lemarad!

A pálya sarkából, egy hatalmas jegenyefa árnyékából indították a futamot, és a lelátó előtt volt a cél. Kolbász el sem látott odáig. Majdnem egy teljes kört kellett futniuk, hogy beérjenek.

Ottokár nem ült a nyeregbe, hanem behajlított térddel állt Kolbász felett. De hogy fog így futni?

Kolbász térde fájt, patája sajgott. Sóvárogva gondolt a hentes hátsókertjére, a margarétára és a harangvirágokra.

Aztán átragadt rá a többi ló lámpaláza. Még soha nem volt ilyen közel a célvonalhoz! Innen már nem akarta feladni.

Elindult a futam!

Repültek a selyemszőrű paripák, hátukon az apró, színes kabátos zso-kékkal.

Szélvész az élre tör!

Jószerencse a nyomában!

Lady Rose külső íven előzi Táltost!

– Fuss, Kolbász, fuss!

A lovak befordultak a célegyenesbe. Csak Kolbász és Ottokár nem volt közöttük.

Hol lehetnek?

Futottak ők is ahogy bírtak.

Csak épp nem arra, amerre a többiek, hanem az ellenkező irányba! Márpedig arra sokkal rövidebb volt az út.

A nézők és a bírók a többi lovat biztatták, egyedül Karcsinak tűnt fel, hogy Kolbász és Ottokár ott vánszorog, alig néhány méterre van a céltól. Kolbász bicegett, Ottokár botladozott, de nem adta fel egyikük sem.

– Ti vagytok a legjobbak! Mindent bele!

Hiába vágatott Szélvész, Jószerencse és Lady Rose! Kolbász orra ért elsőként a célba.

Lett nagy felfordulás a nézőtéren!

A lovaszok kiabáltak, a bírók veszekedtek, a zsokék hajba kaptak. A nézők dühösen mutogattak a kerítés mellett pihegő Kolbászra és a remegő lábú Ottokárra.

Karcsi a főbíróhoz sietett.

– Bocs! Bocs! Benne van a szabályzatban, hogy minden versenyzőnek egy irányban kell futnia?

– Miért lenne benne? – kérdezte a főbíró. – Ilyesmi soha nem fordult elő.

– Akkor ide a díjjal! Kolbász győzelme szabályos. A tiszteletkörről lemondunk.

Azzal a hátára ültette Ottokárt és Amálkát, felnyalábolta a gebét érmestül, koszorústul, és elindult hazafelé.

A Kerka-völgyben azt mesélik, hogy abban az évben a Cifra-derbi első futamában nem hirdettek első helyezettet, és azóta szerepel a szabálykönyvben csupa nagybetűvel:

A MENETIRÁNNYAL SZEMBE FUTNI TILOS!

Azt viszont biztos forrásból tudjuk, hogy aznap Kolbász volt Cifranádaska legboldogabb és legfáradtabb lova. Szeretett volna még beszélgetni, újra átélni a percet, amikor versenylónak képzelte magát, ám Karcsi letette a margaréták közé, és elbúcsúzott.

– Bocs, de nekem sürgős lustálkodnivalóm akadt. Pihend ki magad, pajtikám! Majd jövök, ha jövök.

Karcsi Amálkával és Ottokárral a hátán ballagott hazafelé.

– Köszönöm, hogy segítettetek felvidítani a barátomat. Ha akarjátok, holnap otthon maradok, és azt sem bánom, ha szántani vagy mosni kell.

– A szántással még ráérünk – mondta Amálka. – Elfáradtam, szívesen üldögélnék holnap a verandán.

– Mosni sem muszáj – tette hozzá Ottokár. – Inkább játssz nekünk valamit!

Az elefántot nem kellett sokáig kérlelni. A lemenő nap felé meresztette az ormányát, és trombitálni kezdett. Különleges trombitászó volt! Karcsi lágyabban trombitált, mint ahogy a szél susog, és szebben, mint ahogy patak csilingel. Olyan halkán, hogy Amálkát és Ottokárt még útközben elnyomta az álom.

@Orchard Literary Agency

ISBN 978-963-587-737-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Molnár T. Eszter, 2025
Illusztráció © Máray Mariann, 2025
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

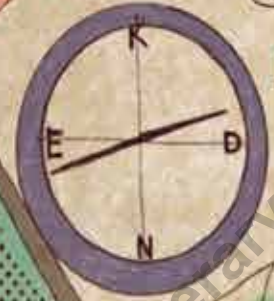

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Szentinek Zsolt vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

@ Orchard Literary Agency

Répásmiklós

Kerettye

Lóvárosny Pálya

Cili Büfé

Gifranádaska

Névtelen Tanya

Kerka-dom

@ Orchard Literary Agency